

[Aksel Larsen.]

marks, ifald afstemningen foretages ikke her i tinget, men blandt vælgerne, skulle de tale med deres vælgere. Taler erfaringerne fra fortidens tyske aggressioner over Danmarks sydgrænse og dets mange overfald på naboer i øst og vest, i nord og syd, ikke tydeligt nok? Er ikke overfaldet på Danmark den 9. april 1940 i tilstrækkelig frisk erindring?

Fem års tysk besættelse af Danmark med økonomisk udsugning — den kostede os 8 milliarder kroner — fem års tysk besættelse af Danmark med militært diktatur og med Gestapoterror siger kun altfor tydeligt, hvad vi må frygte, hvis de revanchegale tyske militarister påny får soldater at kommandere, våbenmagt at råde over. Danske patrioters lidelser og død i tyske koncentrationslejre, clearingmordenes ofre, Schallburgkorpsets hærgen, rædslerne i Shellhuset, husmandsskolen ved Odense og Staldmestergården i Kolding, gravene i Ryvangen, mindestenene over ofrene, der er rejst landet over — alt dette maner det danske folk til at sige nej til påny at give vore og Europas bødler våben i hænde.

Folkets svar, folkets mening er der ingen tvivl om. Den falder sammen med det, der blev sagt i 1952 af sekretæren i det dansk-tyske kontaktudvalg, W. L. Christiansen, da han talte ved en afstemningsfest i Odense. Han sagde bl. a. følgende:

„Vi anser den tyske remilitarisering for at være en stor fare, ikke alene for Danmark, men for hele den vestlige verden. Vi er af den opfattelse, at remilitariseringen vil medføre, at militarismens ånd igen vil erobre de civile tyske etater. Vi stiller det spørgsmål, hvilken garanti de allierede har for, at tyskerne altid og under alle omstændigheder vil kæmpe for Vestens sag. Den kanon er endnu ikke opfundet, der kun kan skyde mod øst.“

Men i dag forhandles sagen i folketetinget, og regeringen vil, at dette skal udtale sig. De tre partier har besluttet, at deres medlemmer i denne sag skal svare ja. Mange af dem vil gøre det mod deres inderste vilje, mod deres overbevisning og samvittighed, mod deres forstand og følelse. Måske klammer de sig til et uklart håb om, at følgerne ikke bliver dem, vi må frygte, eller til et håb om, at den videre behandling af sagen inter-

nationalt og i de enkelte lande skal medføre, at den vesttyske oprustning dog ikke bliver til noget. Men de har et personligt ansvar i dag, de har ingen ret til at skyde det fra sig, og de har ingen ret til at stemme anderledes, end de ved deres vælgere ønsker. De bør træffe en dansk afgørelse, og de bør sige nej til en ny tysk militarisme.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har stillet et forslag om overgang til næste sag på dagsordenen. Jeg finder, at dette forslag udtrykker netop det eneste, som folketetinget, hvis det kender sit ansvar, er i stand til at vedtage på sagens nuværende stadi. Jeg giver det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) tilslutning og anbefaler at stemme for det af ham stillede dagsordensforslag.

Viggo Stareke: De ønsker, som lever i menneskenes hjerter om fred og fordragelighed og samarbejde, er usvækkede og levende. De ønsker og de bestræbelser, som findes om at afløse internationale konflikter med voldgift, er berettigede og voksende, og der vindes større og større klarhed om ønskeligheden af at fjerne de årsager, som medfører de internationale spændinger mellem nationerne. Men endnu består der en stor række af konflikter og konfliktmuligheder, og det spørgsmål, som vi i dag særlig centralt diskuterer under denne udenrigspolitiske debat, er et indviklet spørgsmål, med hensyn til hvilket der er en mængde faktorer, som kan ses fra forskellig side.

Danmark er landet mellem de tre have, Nordsøen, Kattegat og Østersøen, og forbindelserne mellem disse have giver Danmark store fordele og store strategiske ricisi. Forbindelsen mellem Nordsøen og Kattegat igennem Skagerak, der jo ligesom binder Danmark og Norge sammen, er et punkt af stor strategisk vigtighed. Forbindelsen mellem Kattegat og Østersøen gennem Øresund og bælteerne er næsten af endnu større vigtighed, og lige syd for den danske grænse går Kielerkanalen, som forbinder Østersøen med Nordsøen.

Danmark har op gennem sin historie mange bitre erfaringer. Vi har ikke glemt Danmarks erfaringer i 1848, i 1864 og i besættelsesårene 1940—45. Danmark har oplevet to verdenskrige i den nuværende generations tid. Men i bedømmelsen af alle